

Обаче, това, което създава изтока, създава и запада, и юга, и севера. Слънцето определя четириятъ посоки на свѣта. Тѣзи посоки не сж абсолютни, тѣ се мѣнятъ, въ смисълъ, че нашиятъ изтокъ е западъ за други хора; тѣхниятъ изтокъ пъкъ е западъ за насъ. Съ една дума казано, изтокъ е всѣкога тамъ, отдето слънцето изгрѣва. Посоката, въ която свѣтлината се увеличава, е югъ. Посоката, въ която свѣтлината се намалява, е северъ.

Четириятъ посоки — изтокъ, западъ, северъ и югъ сж четири главни посоки, които сжществуватъ, не само въ външния свѣтъ, но и въ вътрешния свѣтъ на човѣка. Човѣкъ трѣбва да знае отношението на тия посоки къмъ самия него. Ако не разбира отношението на изтока, на запада, на севера и на юга къмъ себе си, той не разбира живота, нѣма съзнателно отношение къмъ него. Ако човѣкъ не разбира, защо ходи правъ, защо главата му е обърната къмъ центъра на слънцето, а краката — къмъ центъра на земята, той не разбира смисъла на живота. Ще кажете, че Господъ е наредилъ тия работи, че Той е опредѣлилъ това нѣщо да бжде така. Щомъ Господъ е наредилъ тази работа така, защо главата на растенията е поставилъ въ противоположна посока на човѣшката, заровена въ земята? Това показва, че човѣкъ търси благото си на друго мѣсто, не тамъ, кждето растенията го търсятъ. И обратно, растенията не търсятъ своето благо тамъ, дето хората го търсятъ. Въпрѣки това, хората правятъ една сжществена грѣшка въ своя животъ: тѣ търсятъ своето благо тамъ, дето растенията търсятъ своето. Понеже главата на човѣка е обърната къмъ слънцето, хората трѣбва да търсятъ своето благо, именно, въ тази посока. Растенията пъкъ търсятъ своето благо отъ земята, накждето е насочена главата имъ. При това, тѣ никога не скриватъ благата си. Каквото благо придобиватъ, тѣ го оставятъ на открито, всички да се ползватъ отъ него. Хората постжпватъ точно обратно: каквото придобиятъ, веднага го скриватъ на тайни мѣста, въ хамбаритъ си. Погледнете ли въ нѣкой човѣшки хамбаръ, ще видите, че той е пъленъ съ жито, съ ечемикъ, съ царевица и т. н. Тѣ се оправдаватъ съ пословицата: „Покритото млѣко котката не го лочи“. Не е въпросъ въ криене на нѣщата. Важно е, че млѣкото, колкото и да се захлупва, скоро се